

РЕШЕНИЕ

№ 3369

гр. София, 31.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 15.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **548** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на О. Т. Ф. А., гражданин на Й., [дата на раждане] , чрез адвокат В. П. от САК, срещу Отказ, постановен със заповед, рег. № 513з-22/02.01.2024 г., издадена от началник отдел „Миграция“ към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, тъй като е издаден при липса на достоверни данни, че по отношение на жалбоподателя е налице хипотезата на чл.10, ал.1, т.26 от ЗЧРБ, каквото е посоченото правно основание в оспорената заповед. В тази връзка е посочено, че административният орган не разполага с официалните документи от Й., на които се позовава в заповедта. На следващо място се сочи, че административният акт е издаден при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. В тази връзка е посочено, че противно на твърдението, че административният орган е бил уведомен от дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ –МВР за осъждането на жалбоподателя в Й., то същият е разполагал с такива данни още през 2022 г., когато на А. било изпратено копие от Постановление по пр.пр. № 7627/2022 г. на СГС, съдържащо същите твърдения, въпреки което му били издадени разрешения за продължително пребиваване два пъти, вместо да бъде предприета процедура по чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ. В този смисъл е посочено, че предвид дългия период на бездействие от страна на

административния орган е допуснато тежко нарушение на чл.6, чл.11 и чл.13 АПК - принципите на съразмерност, бързина и предвидимост. Въз основа на изложените аргументи, от съда се иска отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез адв. П., поддържа жалбата. Счита, че от събраните по делото доказателства не са доказани предпоставките за отнемане на разрешението за пребиваване, а цитираният в акта червен бюлетин не може да бъде открит в системата на И.. Сочи, че до момента, за период от две години, от Й. не са постъпили документи, които да подкрепят първоначално направеното искане за екстрадиция. Претендира разноски.

Ответникът – началник на отдел „Миграция“ - СДВР, чрез пълномощника си юрисконсулт И., моли съда да остави жалбата без уважение. Обръща внимание, че видно от представените доказателства с писмо от 10.11.2023 г., от ДАМОС е дадена информация на административния орган за влязла в сила наказателна присъда от Й.. През месец октомври 2023 г. жалбоподателят е подал заявление за продължаване срока за пребиваване в България и е извършена проверка. Посетен е адреса му, на който същият не е открит, а по данни на съседи, жалбоподателят не пребивавал на този адрес, нито съпругата му. По отношение на искането по чл. 18 - роднински връзки и сключен граждански брак с българска гражданка, изразява мнение, че бракът е чисто формален, тъй като при проверка на адреса било установено, че такива лица не пребивават на този адрес. Не споделя тезата, че няма направено искане за екстрадиция на жалбоподателя. В тази връзка сочи, че видно от административният акт, същият е издаден на друго основание и няма нищо общо с екстрадирането на лицето. Уточнява, че актът е издаден на основание чл. 10 ЗЧРБ. Моля съда да потвърди отказа. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав, след като се запозна с приетите по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено следното, от фактическа страна:

Със заявление № 901244/31.10.2023 г. /л.78/, О. Т. А., гражданин на Й., [дата на раждане], с национален паспорт № Q372704, подадено до отдел „Миграция“ – СДВР, е поискал предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България със срок до 19.06.2026 г., на осн. чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ, според който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които „притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство“.

Заявлението е подадено лично и в срока по чл. 14, ал. 2 от ППЗЧРБ - не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешен срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България - в конкретния случай съобразно срока на пребиваване, разрешен с визата /до 16.12.2023 г./.

Към заявлението са приложени документите, изискуеми по чл. 24, ал. 2, във връзка с чл. 14, ал. 1 и чл.29 от ППЗЧРБ /л.78-л.99/, а именно: 1. Копие на редовен документ за задгранично пътуване със страниците на снимката и личните данни, виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ; паспорт № Q372704 на О. Т. А., валиден до 16.06.2026 г., издаден от Х. кралство Й.; 2. Копие на свидетелство за съдимост, издадено от Република България; 3. Копие от документ за самоличност на П. Д. А. /посочена като негова съпруга по преписката/; 4. Собственоръчно подписана декларация от българската гражданка П. Д.

А., съгласно която тя ще предостави жилище за пребиваване и издръжка на чужденеца; 5. Трудов договор, сключен на 16.10.2023 г. между „Съдърланд Глобъл Сървисиз България“ ЕООД и О. Т. Ф. А.; 6. Удостоверение от НАП, издадено на 20.10.2023 г., според което О. Т. Ф. А. с непрекъснати здравноосигурителни права; 7. Предходно решение на директора на СДВР от 05.06.2023 г., с което на А. е разрешено продължително пребиваване на осн. чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ със срок на валидност до 16.12.2023 г.

С писмо, рег. № В-23670 от 10.11.2023 г. /л.75/, началникът на отдел „И. и международно оперативно сътрудничество“ към Дирекция "Международно оперативно сътрудничество" (ДМОС) към МВР е информирал директора на СДВР във връзка с негово искане за допълнителна информация относно лицето О. А. от 09.11.2023 г., че същият е обявен за международно издирване от йорданските власти с цел арест и екстрадиция, въз основа на червен бюлетин на МОКП И., за сексуално престъпление по чл.269/2 от НК на ХК Й., осъден на 5 г. лишаване от свобода с присъда № 465/2018 г., издадена на 20.03.2018 г. от Върховен криминален съд в Й.. В писмото е посочено също, че А. е бил задържан от служители на СДВР на 16.02.2022 г. във връзка с неговото международно издирване и е стартирана процедура по неговата екстрадиция, която е била преустановена, поради не установена взаимност от страна на Министерство на правосъдието.

С писмо, рег. № 51300077600/14.11.2023 г., издадено от началник отдел „Миграция“ – СДВР /л.76/, срокът за разглеждане на заявлението е удължен с 14 дни, с оглед на указанията дадени на А., според които следва да предостави данни за актуален адрес, на който живее със съпругата си.

Със съобщение, рег. № 513000-81249/28.11.2023 г. /л.73/, началникът на отдел „Миграция“ е уведомил О. А., че по заявление № 901244/31.10.2023 г. е стартирана процедура по отказ на издаване на разрешение на осн. чл.10, ал.1, т.16 ЗЧРБ. Със съобщението е определен 7-дневен срок на чуждият гражданин за запознаване с преписката и вземане на становище. Съобщението е връчено на А. на 05.12.2023 г. /л.74/.

Със становище, рег. № 513р-129720 от 22.12.2023 г. /л.72/, издадено от началник група „административно обслужване на чужденци“ към сектор „Законна миграция“ на отдел „Миграция“ – СДВР, е предложено на началника на отдел „Миграция“ да бъде издадена заповед за отказ по заявление № 901244/31.10.2023 г. за предоставяне на право за продължително пребиваване в Република България от О. А., с доводи, че при извършена справка в АИС- ИД- Н.ШИС, било установено, че О. Т. Ф. А. имал наложена мярка „Общодържавно издирване с цел установяване на адрес“ от Главна дирекция Национална полиция. Посочено е също, че след изпратен сигнал до ДМОС, същите изпратили уведомително писмо на 10.11.2023 г., според което чуждият гражданин е осъден за сексуално престъпление по чл.296/2018 г. НК на ХК Й. като спрямо него има влязла в сила присъда за 5 години лишаване от свобода, издадена от Върховен криминален съд Й..

С оспорената заповед, рег. № 513з-22 от 02.01.2024 г. /л.9/, началникът на отдел „Миграция“ – СДВР – Й. А., на осн. чл.26, ал.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.26 ЗЧРБ, е отказал предоставянето на право на продължително пребиваване в Република България на О. Т. Ф. А., [дата на раждане], гражданин на Й., с идентични мотиви на изложените в становището рег. № 513р-129720 от 22.12.2023 г., като е допълнено, че в 7-дневният срок, определен за запознаване с преписката, чуждият гражданин не е

представил становище. Видно от отбелязването върху заповедта, същата е връчена на 03.01.2024 г. на А..

По делото е представено писмо с искане за достъп до данни, адресирано до Комисията за контрол на досиетата на И., подадено от О. А. на 15.03.2024 г. В същото е посочено, че чуждият гражданин изисква информация относно съществуването или не на сочената в административната преписка червена бюлетина /л.56/.

В административната преписка се съдържат събраните при предходни процедури по разрешение за продължително пребиваване на О. А. документи, а именно:

Докладна записка, изготвена в производство по молба № 900617/21.06.2022 г. /л.163/, в която е посочено, че на 05.07.2022 г. при проверка на адреса в [населено място],[жк],[жилищен адрес] деклариран като адрес на който живее О. А., не били установени, както той, така и съпругата му. Посочено е, че с А. е проведен разговор, в който същият заявил, че е на работа, а на адреса живеел със съпругата си и нейният баща. Посочено е също, че съседи (без посочени имена), заявили, че на адреса само един мъж на около 55 г., а при проверка на списък, поставен от домоуправителя било установено, че на адреса се водел един живущ.

Видно от представеното решение № 997208/05.06.2023 г. /л.98/, издадено от директора на СДВР, на О. А. е било разрешено продължително пребиваване на осн. чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ.

От Постановление по пр.пр. № 7627/29.03.2022 г. /л.11/, изпратено до началника на затвора [населено място], Дирекция „Миграция“ – МВР, „Гранична полиция“ – МВР, Дирекция „международно оперативно сътрудничество“ – МВР и Върховна касационна прокуратура на РБ е видно, че О. Т. Ф. А. е бил временно задържан /за 40 дни/ с цел екстрадиция въз основа на червен бюлетин на МОКП – И. за сексуално престъпление, за което бил осъден на 5 г. лишаване от свобода. В постановлението е посочено, че въпреки изисканите документи от ХК Й., към датата 29.03.2022 г. от йорданските власти не постъпила молба за екстрадиция и приложимите към нея документи, поради което са отменени мерките „задържане до 40 дни“ и „забрана за напускане на пределите на Република България“.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в АССГ на 11.01.2024 г., в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимно лице, за което е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорения отказ, началникът на отдел Миграция“ – СДВР, оправомощен със Заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. /л.15/, е приел, че са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 26 от ЗЧРБ. Според тази разпоредба се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. Чл. 26, ал. 1, т. 26 от ЗЧРБ сочи, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е осъждан в държавата, чийто гражданин е, или в държавата на обичайното му пребиваване за умишлено престъпление от общ характер и съгласно българското законодателство за същия вид престъпление е предвидено наказание лишаване от свобода минимум една година, освен ако не е реабилитиран.

Настоящият съдебен състав счита, че при издаване на оспорената заповед,

административният орган е допуснал съществено процесуално нарушение на чл.35 от АПК, според който индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

В случая, посочените данни в писмо, рег. № В-23670 от 10.11.2023 г. /л.75/ на началникът на отдел „И. и международно оперативно сътрудничество“, според които О. А. е обявен за международно издирване от йорданските власти с цел арест и екстрадиция, въз основа на червен бюлетин на МОКП И., за сексуално престъпление по чл.269/2 от НК на ХК Й., за което е осъден на 5 г. лишаване от свобода с присъда № 465/2018 г., издадена на 20.03.2018 г. от Върховен криминален съд в Й., са данни, с които административният орган е разполагал още през 2022 г., видно от изпратеното и до Дирекция „Миграция“ – МВР Постановление по пр.пр. № 7627/29.03.2022 г. /л.11/. Както в цитираното Постановление, така и в писмо, рег. № В-23670 от 10.11.2023 г. е посочено, че процедурата по екстрадиция на жалбоподателя е била преустановена, поради липса на отправено искане от ХК Й., както и не представяне на допълнителни доказателства присъда и/или други относими документи касаещи достоверността и валидността на въведените данни в системата на И..

На следващо място, дори и да се приеме, че информацията за осъждането на жалбоподателя е била актуална към момента на справка, то ответникът не е изпълнил задължението си да събере доказателства по отношение на това дали при наличието цитираната влязла в сила присъда, жалбоподателят е бил осъден ефективно или не, а след това дали е реабилитиран, вкл. и да събере доказателства относно това кое е приложимото законодателство на ХК Й. относно заличаване последиците на престъпното деяние, за да обоснове мотивите, че случаят на чуждия гражданин е в хипотезата на чл.10, ал.1, т. 26 ЗЧРБ „е осъждан в държавата, чийто гражданин е... , освен ако не е реабилитиран“. Прави впечатление, че според данните от преписката, жалбоподателят е бил осъден с присъда, влязла в сила през 2018 г., но същевременно свободно и легално е осъществил пътуването си до Република България през 2019 г. Видно от приложеното копие на национален паспорт, същият е издаден от държавните органи на ХК Й. през 2021 г., които би следвало да разполагат с данни и да предприемат съответните действия, в случай че лицето е обявено за общодържавно издирване, каквито действия ХК Й. не е предприела нито тогава, нито след задържане на лицето от българските власти през 2022 г., въпреки изричната информация, с която е разполагала, че А. е установен на територията на Република България.

На следващо място, видно от представената административна преписка, с решение № 997208/05.06.2023 г. /л.98/, издадено от директора на СДВР, на О. А. е било разрешено продължително пребиваване на осн. чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ, след полученото от Дирекция „Миграция“ – МВР Постановление по пр.пр. № 7627/29.03.2022 г., съдържащо идентична информация с тази, посочена в писмото от 10.11.2023 г. на ЗА началникът на отдел „И. и международно оперативно сътрудничество“, която цитира административният орган като мотив за издадения отказ.

По отношение на предположенията на процесуалния представител на ответника за фиктивен брак между жалбоподателя и българската гражданка П. Д. А., както и по отношение на истинността на предоставените от жалбоподателя данни за настоящ адрес, съдът взема предвид, че в хода на съгласувателната процедура, административният орган следва да събере

необходимите доказателства за изясняването на този въпрос – акт за сключен граждански брак, да проведе интервю с лицата, които твърдят, че са в брачни отношения по чл. 26, ал.5 от ЗЧРБ и др., след което да достигне до мотивирано заключение дали е налице фиктивен или фактически брак. В тази връзка, следва да се отбележи това, че по делото е налична декларация от 20.10.2023 г., подадената лично от П. Д. А. пред административния орган /видно от отбелязването в долната ѝ част/, според която О. А. живее с нейното собствено жилище в [населено място], ж.к. „Л.:, Зона Г, [жилищен адрес] и тя го издържа (л.91 по делото). При подадена предходна процедура и подадена декларация от същото лице – П. А., административният орган е изложил мотиви в обратния смисъл, според които е приел тази информация за достоверна. Видно от преписката по подаденото на 31.10.2023 г. заявление, проверка на цитирания адрес в [населено място], ж.к. „Л.:, Зона Г, [жилищен адрес] не е направена, а сочената от ответника като доказателство докладна записка от 21.06.2022 г. е съставена за целите на предходно производство, което е завършило с решение, с което на жалбоподателя е било разрешено продължително пребиваване.

От всичко изложено, съдът достига до извод, че в хода на административното производство по заявление № 901244/31.10.2023 г., с което О. Т. А., гражданин на Й., [дата на раждане] , с национален паспорт № Q372704, подадено до отдел „Миграция“ – СДВР, е поискал предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България, ответникът не е установил релевантни за законосъобразното решаване на преписката факти и обстоятелства, а именно: цитираните данни в писмо, рег. № В-23670 от 10.11.2023 г. на началника на отдел „И. и международно оперативно сътрудничество“ подкрепени ли с необходимите писмени доказателства /червена бюлетина, присъда и др./, както и дали са актуални към момента на произнасянето; налице ли е акт за сключен граждански брак между О. А. и П. А. и дали към момента на решаване на преписката, лицата се намират в брачни отношения; на кой адрес живее чуждият гражданин и в случай, че това е адресът в [населено място], ж.к. „Л.:, Зона Г, [жилищен адрес] то с които лица живее там, независимо от вписаните в живуци в домовата книга. Не на последно място, след като събере относимите по случая доказателства, административният орган следва да издаде акт при съобразяване с принципа на пропорционалност между личния интерес и интереса на обществения ред и обществената сигурност, принципите на чл. 8 от ЕКПЧ, в случай, че е налице сключен действителен брак между жалбоподателя и лице – български гражданин.

С оглед на изложеното, съдът намира, че жалбата е основателна. Предвид констатацията за наличието на съществени процесуални нарушения и на основание чл. 173, ал. 2 АПК оспореният отказ следва да се отмени, а делото като преписка – да се върне за ново разглеждане при съобразяване с горните указания.

При този изход на спора, ответникът дължи на жалбоподателя направените по делото разноски, каквото искане е своевременно направено, като е представен и списък на разноските. Претендира се адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева и 10 лева държавна такса (л.4). Видно

от представения договор за правна защита и съдействие и платежно нареждане (л.180-181 по делото), договорената сума е заплатена по банков път на 28.12.2023 г.

Воден от изложеното, Административен съд София – град, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед рег. № 513з-22/02.01.2024 г., издадена от началник отдел „Миграция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, относно отказ за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България по заявление с вх.№ 901244/31.10.2023г. на О. Т. Ф. А., гражданин на Й., [дата на раждане]

ВРЪЩА делото като преписка на началника на отдел „Миграция“ към Столична дирекция на вътрешните работи за ново разглеждане на заявление с вх.№ 901244/31.10.2023г. на О. Т. Ф. А., гражданин на Й., [дата на раждане] при съобразяване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с решението.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на О. Т. А. 1010 лв. (хиляда и десет лева) разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: